

Pšchetoz dy bychy to wjerili, nebychu šo wo-
ni tak jara do tych Starosziow teho njetši-
sareho Ziwenja, Kublow, Gjeszje, a drubich
Wjezow tykali, ale wele wjazy to wječne
pytali, a šo sa nim starali. Ale praj, a pře-
duj jim kajž zesch, da ma je Šwjet sa Lu-
posz. Taj, tak tola necha ton Artifel tež tym,
kiz tola Bože Šsłowo maju, a jo wjerja, pra-
wje do Łowy a do Wutrobny, jako hewak po
Prawdzi bycz dyrbjalo.

Zemy my tehodla prawy Kšcheszijenjo
bycz, da dyrbimy tonšamy Artifel pšches
Wjeru we naschich Wutrobach prawje wob-
twerdzić, a mozuje wobarnowacz, šo Kry-
stus, kiz nasche Njechi na Kšchizu nešt je a sa
nje se šwojej Šsmerezu saplaczil, wot Mor-
wych nascheje Prawdoszje dla šašo horje sta-
nyl je. Pšchetoz čim šyluischo my to wjeri-
my, čim wetschi Trošcht a Wepelje budže-
my my dostacz. Pšchetoz wono možno neje,
šo by cze to Šnamjo neswepelito, dyž ty njet-
ko na Krystusu tajkeho rjaneho, čisteho a
žiweho Šzłoweka masch, kiz bjesche predy
twojich Njechow dla tak hubenje a žalobnje
w Šsmerezi a w Rowi ležal. Tak šy ty wje-
šty, šo šu twoje Njechi precz wsate, a tu wja-
zy nejšu.

Tehodla šu czi stari Kšcheszijenjo tajke rjane
Kyrlišchje činili, a je w Łaczanskim a Njem-
skim wopisali:

Kryst je horje stanyl,
A šewšchej Martry čzanyl.
Šteho šo mamy šadowacz,
A Krystus ze nas trošchtowacz.
Kyrielejš.

A potom dale:

Agnus redemit oves, Christus innocens Pa-
tri reconciliavit Peccatores. Mors et Vita
duello conflixere mirando. Dux vitae
mortuus regnat vivus.

To je tak wele:

To newinošte Jehužo Krystus je naš šhude
a bludne Wowze se šwojim Woporom wu-

fuwit a wumot, a se šwojej Newinoszu šWo-
tzom šašo wujednal. Tu je jena džiwna
Wojna, menujzy, šo Šsmerež a Ziwenje šo
romadzje bjedzeštaj, ton Kneš teho Ziwenja
wumre, a je tola šašo živy a kneži.

Nech je ton Kyrlišch čzinit, šchtuž ze, da
je won w Kšcheszijanštwi jara derje wučeny
byl, a wele Wustacza mjet, šo je to Šnamjo
tak nemožnje renje wopisat; fak ta Šsmerež
to Ziwenje je nadpanula, a ton Gžert tež šo-
bu na to Ziwenje kalal je. To Ziwenje, nasch
Kneš Jesus Krystus, da šo morič. Ale ta
Šsmerež trechi tu wopaf. Pšchetoz to Zi-
wenje bje we tej Parschoni wječnje. Nidy
neby šebi ta Šsmerež to pomyšlila, šo dyr-
bjala tu we tym šmertnym Gželi tajka wječ-
na a bojška Moz potajena bycz. Wona te-
hodla pšhjera, a štoži šo na tajku Parschonu,
kiz wumrecz nemožesche, ale tola wumre.
Pšchetoz hacž runje ta čzłowska Natura we
Krystusu woprawdzi morwa bje, da šchaf
tola ta bojška Natura nešmertna we nim
bjesche. A hacž runje we Gžazu jeho Gžerpe-
nja we nim žylje potajena a šmjerom ležala
je, (kajž czi stari Wuczerjo praja) a neje šo
šjewila a wopokasala, šo by tašama Par-
schona Krystusowa wumrecz mola. Tak je
ta Šsmerež čzinita, tak wele hacž je mola, a
nemožesche dale.

Dokelž pak ta Parschona po tej bojškej
Naturi lute Ziwenje je, a we Šsmerezi wo-
stacz nemože, pšheczišchjezi šo wona šašo, a
powali tu Šsmerež, a šchitko, šchtož Šsmere-
zi pomhasche, Njech a Gžerta, a podežišnu
šebi jich, a kneži we wječnym nowym Zi-
wenju, kotremuž Njech, Gžert, a tež ta
Šsmerež wjazy šchfodžicz nemoža.

To je jene džiwne a newušlyšchane Prijedo-
wanje, kotrež ton Rosom wopšchijecz nemože,
ale dyrbi wjerene bycz: šo Krystus živy je,
a je tola morwy; a tak morwy, šo tola Zi-
wenje we nim kneži a ta Šsmerež šchitku šwo-